

Godsbeeld

Door: Anke Pronk-Waterlander

Er was eens een vader die, op zekere dag, vier van zijn vijf kinderen vermoordde. Hij werd gearresteerd en voor de rechter geleid. Zoals te verwachten viel was de rechtszaal tot de laatste stoel bezet. Ook de moeder en het enige overgebleven kind waren aanwezig met op hun gezicht een uitdrukking van intens verdriet en totale verslagenheid.

"Beseft u wel wat u heeft gedaan?" sprak de rechter tot de vader. "U heeft niet alleen uw bloedeigen kinderen omgebracht, maar u heeft ook uw vrouw en uw overgebleven kind en de rest van uw familie beroofd van hun dierbaren. Hoe bent u eigenlijk tot deze gruweldaad gekomen?"

"Nou," antwoordde de verdachte, schouderophalend, "ze deden gewoon niet wat ik wilde, ze waren zo vaak ongehoorzaam dat ik het op een gegeven moment gewoon zat werd. Ik beleef alleen vreugde aan dat ene gehoorzame kind."

De aanwezigen in de rechtszaal schudden hun hoofd en mompelden verontwaardigd. Het kind huiverde en probeerde zich te verstoppen achter zijn moeder.

De rechter nam weer het woord. "Heeft u eigenlijk wel spijt van wat u heeft gedaan?"

"Nee," sprak de vader, "het zijn tenslotte *mijn* kinderen. Ik vind dat ik met hen mag doen wat ik wil. Ik heb ze lang genoeg de tijd gegeven om hun leven te beteren."

"Is het nooit bij u opgekomen dat u misschien een poosje hun zakgeld had kunnen inhouden of misschien zelfs hun ongehoorzaamheid had kunnen vergeven?" vroeg de rechter.

"Ja zeg, kom nou," antwoordde de vader, rood aanlopend, "ik ben wel goed, maar niet gek en mijn geduld is niet eindeloos. Ik voel me nergens schuldig over, want tot het moment waarop ik hen vermoordde heb ik altijd veel van hen gehouden en goed voor hen gezorgd. Bovendien ben ik ervan overtuigd dat God aan mijn kant staat."

Het werd doodstil in de rechtszaal. De mensen luisterden met open mond.

"Dit moet u toch echt even toelichten," zei de rechter, terwijl hij voorover leunde.

De vader maaide geërgerd met zijn armen door de lucht en antwoordde: "De Bijbel leert ons toch duidelijk dat God de Vader uiteindelijk óók zijn ongehoorzame kinderen vernietigt? Of niet soms?"

Het bleef seconden lang stil in de rechtszaal. Alle aanwezigen keken vol verwachting naar de rechter. Hoofdschuddend richtte deze zich weer tot de verdachte en zei: "Ik zie hier twee moordenaars: de ene bent uzelf en de andere, de aanstichter, is het monster dat religie heet."
